

44. HET AVONDMAAL

Met gesloten ogen staat ze geleund tegen het ziekenhuisbed aan. Haar heupen wiegen mee tijdens elke wee en wanneer deze het hoogtepunt bereikt, zakt ze wat door haar knieën heen. In haar nek ligt het oorspronkelijk koude washandje, dat ondertussen klam geworden is door haar inspanning.

Buiten begint het langzaam donker te worden en ik zie haar partner opvallend vaak naar de klok in de kamer kijken. Voor ik hem kan vragen of er iets is, staat hij op en loopt naar zijn vrouw toe.

“Schat... het is bijna 18.00 uur. Heb jij ook zo’n trek?” vraagt hij aan haar.

Ze opent één oog en kijkt hem schuin aan: “Trek?! Je had toch zeker niet verwacht dat er vanavond een drie gangen diner op tafel zou komen? Maar ga vooral beneden in het restaurant een broodje halen of zoiets, ik red me wel even zonder je.”

Ik zie de opluchting op zijn gezicht als hij de gevraagde goedkeuring krijgt om van de kamer af te gaan, en ik hoor de blijdschap in zijn stem als hij roept: “Nou, tot zo dan!”

Ik neem zijn positie over en geef tijdens de weeën tegendruk op haar rug.

“Zo, dat was een heftige wee. Ik heb steeds het gevoel dat ik moet gaan spugen. En die man van mij, die vraagt gewoon of ik trek heb. Die snapt het echt niet hoor, ondanks alle cursussen waar ik hem mee naar toe heb gesleept,” zegt ze lachend.

Ik lach met haar mee en leg haar uit dat het heel normaal is om misselijk te worden tijdens de bevalling.

Twintig minuten later komt haar man vrolijk binnenlopen, met twee grote afhaalzakken vol met eten van de MacDonalds.

Hij heeft haar opdracht "een broodje of zoiets" wat ruimer genomen en het ziekenhuisrestaurant beneden duidelijk verward met de MacDonalds aan de overkant van de straat.

"Kijk lieverd, ik heb je lievelingsburger mee! Ik weet dat je daar nooit nee tegen kan zeggen."

Vol trots pakt hij een hamburger uit een van de zakken en loopt naar haar toe. De geur van frituur vult de kamer.

"Waag het om nog dichterbij mijn buurt te komen. Ik geef je één kans om heel snel weg te gaan met dat eten," bijt ze hem toe.

"Maar deze vind je altijd zo lekker..."

Ik moet moeite doen om mijn lach in te houden als hij oprecht niet lijkt te begrijpen wat hij zojuist heeft gedaan.

"Weg! Nu!" kan ze nog net uitbrengen, voor een wee haar overvalt.

Oprecht verbaasd en geschrokken van haar uitval, loopt hij twijfelend naar de gang. Ik loop hem achterna en wijs hem op de rolstoel voor de deur, waar zijn vrouw mee naar de verloskamers is gereden.

"Je kan hier wel even zitten," zeg ik.

"Ik bedoelde het echt alleen maar goed... Ik kan al zo weinig voor haar doen nu. En ja, normaal wordt ze altijd wel weer vrolijk als ik dit voor haar haal. In de zwangerschap kon ik haar hier zelfs midden in de nacht mee verblijden," zegt hij wat onzeker.

"Ik weet dat je het goed bedoelt. Maar ze heeft nu extreme pijn, is gevoelig voor geuren en misselijk door de kracht van de weeën. Niet echt een goede combinatie om zin te hebben in eten, zelfs niet in haar favoriete burger. Als je iets voor haar wil doen, dan is dat zo meteen terugkomen op de kamer en er

gewoon voor haar te zijn.”

“Help, ik moet spugen!” horen we haar door de deur heen roepen.

Uit een reflex wil hij opstaan.

“Ik ga wel. Eet jij eerst maar even wat, we hebben er niks aan als je onderuitgaat. Dan zien we je zo weer,” zeg ik met een knipoog.

Met een nieuwe, koude washand in haar gezicht ligt ze in het bed. Haar haren tegen haar voorhoofd aangeplakt. Ik stap de gang op om nieuwe spuugzakjes te halen, als haar partner net met een bekertje koffie de kamer in wil stappen.

“Ook dit lijkt me niet zo’n goed idee,” zeg ik, terwijl ik lachend naar zijn bekertje wijs.

“Oh sorry. Tuurlijk,” zegt hij beschaamd.

Een paar uur later, waarin haar man zich niet meer heeft durven te verroeren en zelfs geen slokje water meer aannam, werd de baby geboren. Ik ben even later bezig haar te hechten, als ik ineens haar gezicht tussen haar benen omhoog zie komen.

Ze kijkt de kamer rond: “Zeg, is die hamburger er nog? Daar heb ik nu écht zin in.”